

48

Становище
по конституционно дело N 1/96г. на
Конституционния съд.

След внимателно проучване на искането на президента на Републиката за задължително тълкуване на чл.39, 40 и 41 от Конституцията, смятам за необходимо да изложа следното становище:

Можем да се съгласим с изложеното в искането на президента разбиране, че "свободата на средствата за масова информация има две измерения: свободата на средствата за информация от намеса от страна на държавата в лицето на нейни органи в отразяването на факти и събития и свобода на журналистите в дадено средство за информация да изразяват свободно своето мнение в съответствие с характера, целите и политиката на съответната медия".

Ясно е, че когато медията е частна, никой държавен орган, под никаква форма не може да се намесва в нейната работа. Ръководителят /собственикът/ на тази медия има пълната свобода /ограничена единствено от Конституцията и основан на Конституцията закон/ да определя политиката на медията в отразяването и коментара на факти и събития. Когато медията е държавна /каквито са БНТ, БНР и БТА/, никой външен спрямо нея държавен орган няма право да се опитва да влияе върху политиката ѝ. Овластени да определят политиката на тази медия са единствено нейните ръководни органи- генерален директор, зам. генерален директор, ръководители на направления и др. Те от своя страна отговарят пред органа, който ги е избрал- Народното събрание.

Правото на журналистите да изразяват свободно своето мнение не може да не съответства на характера, целите и политиката на съответната медия. Когато тази медия е частна, журналистът не би могъл да не се съобразява с гледната точка на собственика на медията. Ако мнението на журналиста не съвпада с мнението на собственика, той има свободата да изрази своето мнение в друга медия и да напусне медията, в която е на работа.

Същото трябва да се каже и когато медията е държавна. Журналистът, чието мнение се отклонява от целите и политиката, определени от ръководството на медията, има свободата да изкаже своето мнение в други /частни/ медии. Ако мнението му съществено се различава или противоречи на политиката на ръководството на държавната медия, той, ако иска да запази цялата свобода на собствено мнение, трябва да напусне тази медия. Ако той не направи това, но

продължава да провежда своя политика, несъответна на политиката на медията, нейното ръководство има право да го освободи от работа /точно, както това би направил собственикът на частната медия/.

**Председател на Комисията по правата на
човека и вероизповеданията:**

/проф. д-р ^уВелко Вълканов/